

DOKUMENTACE ZÁVĚREČNÉ PRÁCE

VYSOKÉ UČENÍ TECHNICKÉ V BRNĚ

BRNO UNIVERSITY OF TECHNOLOGY

FAKULTA VÝTVARNÝCH UMĚNÍ

FACULTY OF FINE ARTS

ATELIÉR TĚLOVÉHO DESIGNU

STUDIO OF BODY DESIGN

DOKONALOST

PERFECTION

DIPLOMOVÁ PRÁCE

DIPLOMA THESIS

AUTOR PRÁCE

AUTHOR

BcA. PETRA DANEKOVÁ

VEDOUCÍ PRÁCE

SUPERVISOR

doc. Mgr.A LENKA KLODOVÁ, Ph.D.

BRNO 2019

OBSAH:

ABSTRAKT	s. 5
TEXTOVÁ ČÁST	s. 6 – 13
1. MOTIVÁCIA K VZNIKU MOJEJ ZÁVEREČNEJ PRÁCE	6
2. KRÁTKY ÚVOD K VÝZNAMU POSTIHNUTIA A INAKOSTI	7
3. ZÁVEREČNÁ PRÁCA V SÚVISLOSTIACH S POJMAMI KRÁSA A ŠKAREDOSŤ	8
4. VYMEDZENIE CIEĽA PRÁCE	9
5. POPIS DIEĽA	10
6. PRÁCE AUTOROV, KTORÍ PRACOVALI S TÉMOU INAKOSTI	11
7. ZHODNOTENIE DOSIAHNUTÝCH VÝSLEDKOV A INŠTALÁCIA DIEĽA	13
OBRAZOVÁ ČÁST	s. 14 – 17

ABSTRAKT

V mojej záverečnej práci sa zaoberám témou hendikepu, postihnutia a inakosti. Akákoľvek inakosť vyvoláva v spoločnosti strach, strach z nevedomosti. Byť zdravým, „normálnym“, znamená predpoklad plnohodnotného života moderného človeka. Hendikepovaný človek, či už telesne alebo mentálne, tieto priority a ideí normality nespĺňa. Prácou sa snažím na hendikep pozitívne poukázať, nie ho skrývať. Taktiež sa v práci venujem kvalitám krásy a škaredosti, pretože tieto opozitá sú si veľmi podobné s otázkami zdravia a postihnutia.

Moja záverečná práca je zameraná na postihnuté telá. Výsledným dielom je súbor vystavených objektov, ktoré v spojení s inštaláciou môžu pôsobiť ako luxusný tovar. Práca sa skladá z cca pätnástich vlastnoručne ušitých rukavíc rôznych tvarov a materiálov. Sú to veľmi neobyčajné objekty, ktoré „sahnú“ iba vyvoleným.

Cieľom práce je prispieť k dielam, ktoré sa snažia o presadenie hendikepu v umení či kultúre.

TEXTOVÁ ČÁST

1. MOTIVÁCIA K VZNIKU MOJEJ ZÁVEREČNEJ PRÁCE

Motiváciou k mojej záverečnej práci mi je dnešná spoločnosť, ktorá ešte stále len ťažko vie pochopiť inakosť. Pravdaže, nemám na mysli všetkých, ale mnoho ľudí sa vyhradzuje voči „tým druhým“. Nejde iba o otázku telesného postihnutia, ale aj pohlavia, genderu, farby pleti, náboženstva atď.

Skúsenosť s malým postihnutím mám osobne – mojím malým, a predsa postihnutím, je atopický ekzém. Časť mňa, ktorá sa objavuje v podobe začervenaných flakov na rôznych častiach môjho tela. Kým som sa s tým nenaučila žiť ako s mojou neoddeliteľnou súčasťou, mala som problém. Vadilo mi, že sa musím ukazovať na verejnosti s červenou tvárou plnou vrások. Niekedy mám pocit, že vyzerám ako feťáčka, túto chorobu však skrývaním sa pred ľuďmi nevyliečim. Treba týchto „nedostatkov“ využiť a použiť ich ako našu prednosť.

Mojím prvým inšpiračným prvkom z oblasti literatúry k témam, ako je postihnutie a inakosť, bola kniha od Kateřiny Kolářovej a kolektívu *Jinakost, postižení, kritika*.¹ V knihe autori poukazujú na to, ako je postihnutie vnímané spoločnosťou, na spoločenské vzťahy, ktoré otvárajú možnosti kritickej reflexie spoločnosti a nerovnosti v nej. Autori kapitol riešia otázky pohlavia a postihnutia, sexuality a postihnutia atď. z rôznych pohľadov. Ďalšou knihou, ktorá ma oslovila, bol novo vydaný titul od nakladateľstva Display *Iné telá.txt*. Kategóriou už to nie je odborná literatúra, skôr sa jedná o eseje a úvahy autoriek, ktoré prispeli do knihy. Zostavená je z príbehov štyroch, nejakým spôsobom postihnutých ľudí, žien, ktoré opisujú svoje životy s postihnutím. Napríklad žena, ktorá opisuje, ako musí žiť s 24 hodinovou asistenciou a bez nej sa vôbec nezaobíde, alebo príbeh ženy s autoimunitným postihnutím. Toto sú príbehy, ktoré ma inšpirovali k tomu, aby som poukázala na to, nakoľko zdraví ľudia problematiku hendikepu nepoznajú.

Ako som si tému začala všímať viac, spozorovala som istú prácu s postihnutím aj v kultúre, či už vo výtvarnom umení, divadle, tanci alebo pop kultúre. Práce rôznych ľudí, ktorí istým spôsobom s témou inakosti pracujú, či už umelcov, umelkýň, dizajnérov,

---

¹ Kateřina Kolářová (ed.), *Jinakost – postižení – kritika: Společenská konstrukce nezpůsobilosti a hendikepu. Antologie textu oboru disability studies*. Praha: Sociologické nakladatelství, 2012.

dizajnériek, módnych návrhárov a návrháriek, ma zaujali natoľko, že som sa rozhodla s témou pracovať aj ja sama. A presadiť hendikep a postihnutie ako prednosť dotýčnych ľudí v umení a kultúre.

Uvedomujem si, že umenie nie je vhodný nástroj na riešenie problémov ale je dosť silný. Jeho sila spočíva v schopnosti na problém poukázať a umožniť divákovi, aby sa k nemu vedeli postaviť inak ako v čisto racionálnej a praktickej rovine.

2. KRÁTKY ÚVOD K VÝZNAMU POSTIHNUTIA A INAKOSTI

Postihnutie vyvoláva strach z nepoznaného a iného. Opozitum postihnutého (hendikepovaného) je zdravý, normálny alebo spôsobilý. Byť zdravým, „normálnym“ znamená predpoklad plnohodnotného života moderného človeka. Hendikepovaný človek, či už telesne alebo mentálne, tieto priority a ideje normality nespĺňa. Nespôsobilosť alebo postihnutie sa optikou moderného sveta neodvíjajú od prirodzenosti, funkčnosti a spôsobilosti. Pôsobia ako rozvrat doby. Dôvodom je odlišnosť. V minulosti sa pre ľudí s vrodenu odlišnosťou používalo slovo monštrum. Monštrá boli vnímané ako groteskné hybridy a narušovali ustálené kategórie normality. Za telesné vady sa považovali nie len telesné hendikepy, ale aj (iná) farba pleti, etnicita, spoločenská trieda...²

Zdá sa mi nepochopiteľné, ako dramaticky niektorí ľudia vnímajú postihnutie a inakosť. V podstate každý z nás je svojim spôsobom hendikepovaný a jeho/jej telo je nespôsobilé. „Zdravý“ alebo „postihnutý“, každý jeden potrebuje opateru, či už sa to týka blízkych osôb, alebo štátnej pomoci. Telo reaguje na prírodné zmeny, ktoré sú zväčša spôsobené človekom, na toxické látky, za ktoré môže tiež človek. „Nerada bych někomu přisuzovala vinu za nemoci, které si odtrpěl, ale ke vzniku této situace dost pravděpodobně přispěli sami lidé. Naše těla vstřebala degradaci životního prostředí výsledné zatížení toxickými látkami.“³ Toto sú slová Carolyn Lazard, ktorá trpí viacerými autoimunitnými chorobami.

Pred pár desiatkami rokov a dokonca ešte aj dnes niektorí veria, že nás budú ovládať roboty. Ľudia sa naozaj pomaly na robotov menia. Kyborgská súčasť v živote ľudí sa prejavuje

---

² *Ibidem*, str. 12, 17, 367.

³ Carolyn Lazard, In: *Iné telá.txt*. Praha: Display, 2018, str. 89.

zväčša v nemocničnom prostredí, kedy sú pacienti nútení sa meniť na kyborgov. Takzvané futuristické nočné mory, keď človek sleduje, ako sa mu jeho vlastné telo mení pred očami. Postindustriálne noisové vyšetrenie tomografom, transfúzie cudzej krvi, ktorá tečie cez hadičky do tela, kolonoskopia a kamera z optického vlákna putujúca cez zadok až do čriev. Ľudskí kyborgovia sú ale aj tí s protetickými pomôckami, postihnutí, hendikepovaní a nespôsobilí ľudia pre moderný svet. Napichnutie nervu, aby vedel ovládať umelú ruku už z neho spôsobilého robí, takže je vyhovujúcim telom pre tento svet?

3. ZÁVEREČNÁ PRÁCA V SÚVISLOSTIACH S POJMAMI KRÁSA A ŠKAREDOŠŤ

S pojmami krása a škaredosť som sa rozhodla pracovať preto, že majú dosť blízko k pojmom zdravie a hendikep. V minulosti bola škaredosť ako osobná stigma chápaná ako hrozba amorfnosti a bola spájaná so zlom. Krása je stále vnímaná ako odraz vnútornej dokonalosti, zdravia a civilizačného pokroku. Krása je pojem vnímaný ako symetria, celistvosť, dokonalosť, zdravie. Určite nie ako postihnutie alebo choroba. O kráse alebo škaredosti nerozhodujú iba estetika, ale aj politika a spoločnosť.

Pomocou kníh, ktoré sa venujú estetike a kánonom krásy a škaredosti objasním ako vnímam spojenie krásy so zdravím a naopak škaredosti s postihnutím. V knihe od Zusku *Umění, krása, šeredno*⁴ autori komentujú krásu a škaredosť napríklad: „Umenie môže byť škaredé, príroda nie je škaredá nikdy. Každá neforemnosť prírodného pôvodu skutočne plodí nový typ organizácie omnoho pozoruhodnejší než je umelá konštrukcia umenia.“⁵ Čo to vlastne znamená? Znamená to určite, že človek, jeho telo ako výtvor prírody, nikdy nemôže byť škaredé. Platí tu, že ani postihnuté telo nemôže byť škaredé?

„Pre Winckelmanna krása spočíva v harmónii častí, v proporciach, v rovnováhe a vyrovnanosti, čo sú zložky, ako vidíme, takisto ako rozumové, tak morálne a škaredosť definuje ako celkom pominuteľnú a tým bezvýznamnú emergenciu vášne. Pripodobňuje určitým spôsobom škaredosť vpádu temporálneho.“⁶

To ako Winckelmann vníma krásu a škaredosť, je najčastejšie vnímanie týchto pojmov.

---

⁴ Vlastimil Zuska (ed.), *Umění, krása, šeredno: texty z estetiky 20. století*, Praha: Karolinum, 2003.

⁵ S. B. Gironsová, „Rizika ošklivosti, vytržení z poklidu a krásna“, In: Zuska (ed.), *Umění, krása, šeredno*, str. 302.

⁶ M. Gagnebinová, „Dějiny ošklivého“, In: Zuska (ed.), *Umění, krása, šeredno*, str. 327.

Označované objekty sa tiež popisujú na základe toho, či sa mi daná vec páči či nepáči. „Krása so sebou prináša predpoklad užitočnosti a šťastia, javí sa nám ako menivé blyšťanie lepšieho a pravdivého, stelesňuje inakosť upravenú na najvyšší stupeň senzibilnej zvodnosti.“⁷ Pripomína mi to tvrdenia z úvodnej časti textu o predstavení významu postihnutia. Teda táto formulácia vety je skôr podobná vyjadreniu o plnohodnotnom živote moderného, zdravého človeka. Tela bez akejkoľvek chyby, celkom dokonalé.

„Škaredosť sama nás najprv vyzýva k izolovaniu charakteristických rysov predmetov, ktoré explodujú svojou jedinečnosťou, javia sa ako oslabené, vyčlenené, originálne v tom zmysle, že sa aspoň na prvý pohľad zdajú celkom pejoratívne.“⁸ Znenie tohto výroku v spojení s telom poukazuje na to, aký je nespôsobilý človek pre dnešnú spoločnosť urážajúci, pretože nespĺňa ideje normality. Škaredosť je taktiež vnímaná ako náznak a symptóm degenerácie.

Gilson píše: „Byť krásny, to je byť, a byť, to je byť krásny. Všetko, čo je, je krásne práve tým, že je, škaredé je iba nedostatok bytia, o ňom si nejde nič myslieť, ani mu vytknúť, pokiaľ nechceme upozorniť na miesto ponechané prázdny, pretože sa mu nedostáva skutočnosti.“⁹ Toto tvrdenie nás nepresvedča o ničom inom ako o myšlienke, že krásne je byť zdravý a škaredým byť nedostatočný, čiže nebyť - byť škaredý, to je nebyť, a nebyť, to je byť škaredý.

4. VYMEDZENIE CIEĽA PRÁCE

Cieľom práce je prispieť k dielam, ktoré sa snažia o presadenie hendikepu v umení, kultúre. Vyzdvihnutie kritického pohľadu zdravých ľudí na hendikep z pohľadu relatívne zdravej ženy. Pre niekoho to môže byť možno provokatívne, ale ja to myslím úprimne, bez urážky. Cieľom mojej práce je tiež z vytvorených objektov vytvoriť niečo zvláštnejšie ako iba to, že človek nemá prsty. Občas trochu komický strih rukavíc však nemyslím ako výsmech z postihnutia. Ide o umelecký zámer, ktorým sa snažím pozitívne a nezvyčajne, s prehnaným zdôraznením, poukázať na hendikep.

---

⁷ S. Gironsová, „Rizika oškľivosti, vytržení z poklidu a krásna“, str. 286.

⁸ *Ibidem*.

⁹ M. Gagnebinová, „Dějiny oškľivého“, str. 324.

5. POPIS DIELA

Moja záverečná práca je zameraná na postihnuté telá. Výsledným dielom je súbor vystavených objektov, ktoré v spojení s inštaláciou môžu pôsobiť ako luxusný tovar. Práca sa skladá z cca pätnástich vlastnoručne ušitých rukavíc rôznych tvarov a materiálov. Sú to veľmi neobyčajné objekty, ktoré „sahnú“ iba vyvoleným.

Cesta k finálnemu výsledku bola veľmi dlhá a nevedela som hneď od počiatku, čo presne z mojej idey vznikne. Vedela som, že chcem robiť oblečenie alebo nejakú textilnú pomôcku pre postihnutých ľudí. Pohrávala som sa aj s myšlienkou celotelového odevu, ale ukázalo sa, že výtvarne spracovať celoodev nebude také zaujímavé ako si vybrať časť a s tou sa vyhrať do detailov. Pri vytváraní práce sa mi páčila sloboda pre fantáziu tvorby, akú by som si podľa mňa pri spolupráci s „klientom“ celoodevu nemohla dovoliť až do takej miery.

Okruh pre šitie sa zúžil a bolo príjemnejšie vytvárať a vymýšľať rôzne tvary rukavíc. Zo začiatku to mali byť vyšperkované rukavice, plné falošných drahých kameňov, exotických látok. Proste neobyčajné a výnimočné šperky pre ľudí s postihnutím, ktoré budú môcť nosiť len oni. Našťastie po vytvorení jednej takej rukavice som zistila, že tieto „luxusné“ rukavice vyzerajú veľmi lacno. Vymyslela som preto iný spôsob jedinečného šperku pre ľudí bez prstov.

Finálnym výtvorom sú jedinečné šité rukavice z bielej látky, ktoré slúžia ako skice pre neskoršie pokračovanie. K týmto bielym rukaviciam patria aj rukavice z iných materiálov, ktoré strihom vychádzajú z bielych skicových rukavíc. Rukavice z rôznych materiálov a čisto biele rukavice budú v inštalácií prezentované ako rôzne objekty, aj keď spolu súvisia.

Biele rukavice som vytvárala podľa ženskej ruky (mojej ruky), preto vyzerajú žensky. Sú však z elastického materiálu a môže si ich nasadiť aj muž. Sú to iba skice, s ktorými by som chcela pracovať ďalej. Ak by niekto mal záujem o rukavicu, spolupracovala by som s ním, urobili by sme miery ruky a vybral by si látky podľa svojho gusta, z ktorých by som následne rukavicu ušila. Po ušití bielych rukavíc a pri pohľade na ne, aké sú jemné a „ženské“, som si spomenula na text v knihe *Jinakost – postižení – kritika*. Píše sa v ňom, že žena je v binárnej opozícii s mužom. Zatiaľ, čo mužovi sú pripisované prívlastky ako slobodný a nezávislý, žena je označená za abnormálnu, nespôsobilú, chorú. Feminita, ako aj rasa sú performatívnym vyjadrením nespôsobilosti.¹⁰ Toto tvrdenie mi zapasovalo do vyjadrenia estetickej roviny mojej práce. Rukavice sú naozaj abnormálne a človek s piatimi prstami nie je schopný si ich

---

¹⁰ D. Goodly, „Zaostřeno na diskurs“, str. 150.

oblieť a nie sú ani ženské alebo určené iba pre ženy.

Moja záverečná práca je spojená viac menej s módou. Tak ako umenie aj móda rieši kánon krásy a škaredosti, a kánon krásy sa pomaly preorientuje a stáva sa inkluzívnejším z hľadiska rasy, pohlavia, sexuálnej orientácie, dokonca aj zdravotného stavu. Prezentačnú rovnosť všetkých typov ľudskej bytosti môže niekto považovať za dobrú, myslím, že by sa to mohlo podariť, keď ľudia prestanú byť frustrovaní sami zo seba. Prestanú sa navzájom porovnávať. Ako tvrdí Jean Baudrillard – ak chceme vidieť, čo bude za desať rokov krásne, musíme poznať, čo je dnes zaškatulkované ako škaredé.¹¹ Škaredosť, ktorá sa dostala z výtvarného umenia do módných a popkultúrnych spracovaní, je provokatívna, fascinujúca, urážajúca, nechutná. Ako konštatuje Baudrillard: „Zvracíme nad nerozlišením, ktoré nás súčasne fascinuje. Chceme všetko smíchavať, ale zároveň se nám to hnuší... stoupá znechucení z nechuti.“¹²

6. PRÁCE AUTOROV, KTORÍ PRACOVALI S TÉMOU INAKOSTI

Aj keď je pár umelcov a umelkýň, ktoré s témou hendikepu pracujú alebo pracovali, nie je ich veľa, a tak je stále na čo poukazovať a čomu sa venovať. Táto téma je pre mňa osobne veľmi zaujímavá a neobyčajná pre vizuálne spracovanie. Dnešná doba je tá, kedy sa ľudia začínajú zaujímať o inakosť a posúvať ju do popredia.

V roku 2013 sa v pražskej galérii DOX konala výstava s názvom „Postiženi normalitou“. Vystavovali tu umelci z rozdielnych častí sveta, spojovala ich najmä téma. Boli to práce rôzneho druhu, ktoré spájala téma inakosti a postihnutia. Jednou z umelkýň je Shan (Sandie) Yi, ktorá pracuje s odevom a šperkami pre postihnuté telá. Vytvára tak takzvanú „Crip couture“. Doplnky medzi prsty vytvára preto, že pracuje aj so svojim telom, narodila sa s deformovanými končatinami. „Skrze zdánlivě sekundární a nadstavbové téma crip couture zaměřuje pozornost na krásu jako jedno z koncentrovaných vyjádření zneuznání jinakosti a „postižení“.“¹³

Módna návrhárka a dizajnérka Rei Kawakubo je ďalším príkladom spájania umenia, módy a disability. Nepracuje však s postihnutými telami, ale pod značkou Comme des

¹¹ Baudrillard, „Sila nechuti“, str. 254.

¹² *Ibidem*, str. 261.

¹³ Jaroslav Anděl (ed.), *Postiženi normalitou* (katalog výstavy), Praha: DOX, str. 161.

Garçons vytvára odevy, ktoré sa identifikujú antimódou, dekonštrukciou, telesnosťou, asymetrickými tvarmi, nedokončením. Pracuje s témami, ako sú gender či telo. Jednou z jej radikálnych kolekcií z roku 1997 je „Dress Meets Body, Body Meets Dress“. Ide o vypolstrované konštrukcie odevov, ktorými absolútne mení tvar tela a deformuje ho. Vystúpila z konvenčnej zóny normality, zaujala hlavne tým, že vyčnieva z rady – ako hendikepovaní ľudia. Táto kolekcia sa stala jednou z najviac provokatívnych z kolekcií autorky.

Alexander McQueen bol ďalším módnym návrhárom, ktorý pracoval s témou hendikepu. Spolupracoval s hendikepovanou modelkou, pre ktorú na mieru vytvoril rôzne druhy protéz namiesto nôh. V jednom páre protéz vystupuje na módnjej prehliadke, v inom páre pózuje na titulnej stránke magazínu Dazed and Confused v čísle „Fashion able?“

Sama som sa podieľala na prácach s témou postihnutia, nespôsobilosti. Jednou z nich je spoločná akcia Ateliéru telového dizajnu na jar roku 2018. Pár dní sa konala v Brne, prekonalu cestu autobusom na letisko Schwechat a tam bola na určitú dobu prerušená. Pokračovala v konečnej destinácii – Istanbule. Išlo o zasadovanie jednej nohy každej z účastníčok a účastníka cesty. V Istanbule sa mal náš ateliér ako zástupca Českej republiky zúčastniť výstavy V4. Naše zasadované nohy mali pôvodne vydržať až do vernisáže, ktorá sa konala dva dni po prílete. Na letisku nám ale nedovolili nastúpiť do lietadla kvôli možným zdravotným komplikáciám. Sadry sme si teda zobrali so sebou do ruky a leteli do Turecka. V Istanbule sme si sadry v deň vernisáže nasadili späť a tak nás 10 ľudí pochodovalo a cestovalo metrom. Na vernisáži sme mali nástup dlhou chodbou až do miestnosti, v ktorej prebiehala výstava. Desať „postihnutých“ ľudí, ktorí s určitým hendikepom predstavovali myšlienku postihnutia utečencov a postihnutia ľudí celkovo, akúsi neschopnosť v očiach spoločnosti. Vernisáž bola zahájená a my sme si posadali do kruhu, po vyzutí sadry sme pokračovali v osobitých performance. Ja spolu s Karolínou Kohoutkovou sme sa rozhodli vyparádiť sa na výstavu. Avšak toto skrášlenie nemalo skoro nič spoločné s krásou. Karolína použila bahno, ktorým si potrela tvár a vlasy. Ja som zvolila krém a hrubými vrstvami som následne pokryla časti tela, na ktorých sa vyskytoval v tom čase ekzém.

Rovnako s Karolínou Kohoutkovou sme vytvorili dielo pre Screen Saver Gallery – išlo o fotografie z dvoch fotení, ktoré na seba nadväzovali. Jedna séria fotografií predstavovala ženu bez ruky. Namiesto ruky mala kyticu kvetov a fotografia mala znázorňovať akúsi barokový obraz. Táto fotografia bola následne použitá ako pozadie pre telefón, ktorý žena mala v obale pripevnený na skrátenej „postihnutej“ končatine. Takto bola žena odfotená

v rôznych pózach. Fotky odkazujú, mimo postihnutia a inakosti, na využívanie výtvarného umenia v bežnom živote.

7. ZHODNOTENIE DOSIAHNUTÝCH VÝSLEDKOV A INŠTALÁCIA DIELA

To, ako moja záverečná práca osloví ľudí, je samozrejme na nich, osobne si myslím, že cieľ som vizuálne aj konceptuálne splnila. Chcela som vytvoriť niečo neobyčajné pre postihnuté telá. Zdôrazniť ich postihnutie, vznešene ich predstaviť spoločnosti. Vizuálne sa mi podarilo vytvoriť šperk – aj keď rukavica nie je ozdobená niekoľkými desiatkami „drahých“ kameňov, stále pôsobí noblesne.

Inštalácia objektov je zatiaľ len v plánoch. V mojej predstave by mala byť inštalácia luxusná, podobať sa drahým obchodom s exkluzívnym tovarom. Stôl s pár vystavenými objektmi, na ukážku tovaru „zákazníkom“ a potom ďalší stolík s prezentáciou ostatného tovaru. Inštalácia bude spojená aj s malou performance.

Ďalšia práca s týmito rukavicami by mohla v budúcnosti pokračovať v priamej spolupráci s hendikepovanými ľuďmi. Ak by mali záujem o rukavicu po osobnom stretnutí a vymeraní rozmerov ruky by sme mohli vytvoriť rukavicu, či už podľa skíc, ktoré som doposiaľ pripravila, alebo niečo nové.

OBRAZOVÁ ČÁST

Počiatočná skica č. 1 pre vytvorenie rukavice, koláž, 29,7 x 21 cm, 2019

Počiatočná skica č. 2 pre vytvorenie rukavice, koláž, 29,7 x 21 cm, 2019

Skice č. 1–6, textil, každý jeden objekt – cca 27 x 16 cm, 2019

Skica č. 7, textil, 90 x 16 cm, 2019
Bez názvu 1, textil, 90 x 16 cm, 2019